

ΘΗΡΕΣΙΑ ΜΑΡΤΣΜΟΝΤ

Π

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Σκοτεινήν τινα ἐσπέραν, περὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1676, ὁ ἀνεμος ὅστις ἔπνεεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν πρὸς τὸν Γρέβιλ Σταυρὸν (ζοφερὰν καὶ ἔρημον κατοικίαν κειμένην εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Λαγκαστρίας) προεμήνυε θυελλώδη νύκτα καὶ ἐπηύξανεν ἔτι μᾶλλον τὴν ζοφερότητα τῶν μελαγχολικῶν καὶ οὐχὶ εὐχαρίστων δωματίων τοῦ μεγάρου τούτου.

Ὁ Γρέβιλ Σταυρὸς ἦτο ἄλλοτε μοναστήριον, ἐν καιρῷ δὲ τῆς θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως ἐδόθη μεθ' ὄλων τῶν ἐπὶ τῶν δασῶν καὶ τῆς ἀλιείας προνομίων εἰς τὸν Σίρ Ράλφ Γρέβιλ, πρόγονον τοῦ παρόντος ἰδιοκτῆτου. Ἄν καὶ τὸ μέρος τοῦ κτιρίου ὅπου ἔκειντο ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ ἐστιατόριον τοῦ κοινοβίου πρὸ πολλοῦ ἦτο ἐρείπιον, τὸ τετράγωνον ὅμως ἐκεῖνο ἴστατο ἀκόμη φέρον βραθείως κεχαραγμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μοναστικῆς καταγωγῆς του. Οὐδέποτε ἡ οἰκογένεια τῶν Γρέβιλ ἠγάπησε πολὺ τὸ μέγαρον τοῦτο, διότι εἶχε δύο ἄλλους λαμπροὺς οἴκους, εἰς τὸν ἕνα τῶν ὁποίων, τὸν Πύργον τοῦ Σιλσὺ, κατώκει ὁ ζῶν λόρδος τοῦ Γρέβιλ· ὁ δὲ Γρέβιλ Σταυρὸς, οὕτω πως ὀνομασθεὶς διότι ἴστατο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς τοῦ πύργου μέγας σιδηροῦς σταυρὸς μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεδέοντο μυρίαί ῥομαντικαὶ παραδόσεις, ὀλίγον ἐκαλλωπίσθη ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ νεωτερισμοῦ. Πλὴν ἐπειδὴ τὰ ἐλαττώματα τοῦ οἰκοδομήματος τούτου προήρχοντο ἐκ τῆς στερεῆς κατασκευῆς του, θὰ ἦτο τῶντι δύσκολον νὰ καταστήσῃ τις αὐτὸ ὀλιγώτερον μελαγχολικὸν καὶ πλεόν εὐχάριστον. Οἱ ὀγκώδεις τοῖχοι καὶ αἱ ὑπερμεγέθεις δρύϊναι στήλαι του δὲν ἐπέτρεπον νὰ μεγαλώσῃ τις τὰ στενὰ παράθυρα, οὔτε νὰ καταστρέψῃ τὸν λαβύρινθον τῶν περιττῶν διόδων του· διὸ καὶ ἔμενον ἀμετάβλητον καὶ ἀστόλιστον, ἐκτὸς μόνον ὅτε ἐπεσκέπτετο ἐνίοτε αὐτὸ μέλος τι τῆς οἰκογενείας τῶν Γρέβιλ, καὶ ἐξ ἀνάγκης ἐγίνοντο προσπάθειαι τινες ὅπως κατασταθῇ ὁπωσοῦν κομψότερον.

Ἐπειδὴ τὰ νέα ἐπινοήματα τῆς πολυτελείας τῆς πρωτευούσης δυσκόλως μετεδιβάζοντο εἰς τὸ ἀπομεικρυσμένον ἐκεῖνο μέρος, τὰ ἀλλοιωμένα χρώματα καὶ τὰ ἐφθαρμένα ὑφάσματα τῶν παρεπτασμάτων προέδιδον τὴν ἐπιφόρην τοῦ θαλασίου ἀέρος, καὶ ἐδείκνυον ὅτι δὲν ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ πλουσιωτέρων. Ἡ σειρά τῶν αἰθουσῶν τῆς ὑποδοχῆς ἦτο ψυχρὰ καὶ οὐχὶ ἀναπαυτική· πλὴν τινὰ τῶν δω-

ματίων πρὸ μικροῦ ἐστολίσθησαν μετ' ἀσυνήθους πολυτελείας πρὸς τιμὴν τῆς ἀφίξεως τοῦ λόρδου καὶ τῆς λαίδου Γρέβιλ, ἧτις οὐδέποτε πρὶν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ βόρειον τοῦτο ὑποστατικόν της. Τὰ δωμάτια ταῦτα ἦσαν κατὰ τι ὀλιγώτερον ἀπέραντα τῶν λοιπῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου καταλληλότερα πρὸς νεώτερον βίον. Ἐπειδὴ δὲ αἰετοτε ἐπροτιμῶντο ἀπὸ τὰς κυρίας τῆς οἰκογενείας τῶν Γρέβιλ, ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν «Δωμάτια τῆς Μιλαιίδης,» δι' ἧς διακρίνονται καὶ μέχρι τῆς σήμερον.

Ἡ παροῦσα ἐπίσκεψις τοῦ λόρδου Γρέβιλ εἰς τὸν Σταυρὸν ὑπετίθετο ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς ἐπικινδύνου ἀσθενείας γραίας καὶ προσφιλοῦς τινος ὑπηρέτιδος, ἧτις εἶχεν ὅλην τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τῆς πρώτης του συζύγου, πρὸ δέκα δηλαδὴ ἐτῶν. Ἡ γραία αὕτη ἦτο προσκολλημένη εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας· λαβοῦσα δὲ εἰς ἄνδρα τὸν φύλακα τοῦ οἴκου ἐχρησίμωσεν ὡς τροφὸς τοῦ λόρδου Γρέβιλ, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔτι καὶ νῦν σχεδὸν μητρικὴν φιλοστοργίαν. Ὁ σύζυγός της ἀποθανὼν τὸ προλαβὼν ἔτος, εἶχε προξενήσει μεγάλην θλίψιν καὶ εἰς τὸν κύριον τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει, καὶ εἰς τοὺς δούλους τοὺς ὁποίους προσέταττεν· ἡ δὲ γραία μαρτυρομένη καθημερινῶς ἠτοιμάζετο ν' ἀκολουθήσῃ τὸν σύντροφόν της εἰς τὸν τάφον.

Οἱ κατώτεροι ὑπηρέται τοῦ πύργου εἶχον τὴν ἐδέαν ὅτι ἡ γραία ἔγραψεν εἰς τὸν κύριόν της, μετὰ τοῦ ὁποῖου συχνὰ εἶχεν ἀλληλογραφίαν, παρακαλοῦσα νὰ τὸν ἰδῇ προσωπικῶς ὅπως τῷ παραδώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου του πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. Ἐπειδὴ δὲ πάντες ἐγνώριζον τὸν μακρὸν χρόνον καὶ τὴν σημαντικότητα τῆς ὑπηρεσίας της, οὐδεὶς ἐξεπλάγη διὰ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς εἰσηκούσθη ἡ παράκλησίς της.

Ὁ λόρδος Γρέβιλ δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν βόρειον ἐπαρχίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου, νέας καὶ ὠραίας γυναικὸς, ἧτις ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Γρέβιλ, μὴ ἀρεῖσα τέκνα· ὁ δὲ κληρονόμος, τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τὸν λόρδον Γρέβιλ, ἦτο τὸ μόνον τέκνον του ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου. Ἡ Ἑλένη, ἡ παροῦσα λαίδου Γρέβιλ, ἦτο θυγάτηρ τῆς οἰκογενείας τοῦ Πέρσου, καὶ ἂν καὶ ἡ προκάτοχος αὐτῆς ἦτο περίφημος εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Καρόλου ὡς μία τῶν πλεόν διακεκριμένων καλλονῶν τῆς ἐποχῆς της, πολλοὶ ἐθεώρουν αὐτὴν κατωτέραν τοῦ εὐγενοῦς καὶ ὠραίου πλάσματος τοῦ λαβόντος τὴν θέσιν τῆς πρώτης. Ἡ Ἑλένη ἦτο πολλὰ νεωτέρα τοῦ συζύγου αὐτῆς· ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν καὶ τὸ τέκνον της ἀφοσίωσίς της, ὡς καὶ αἱ οἰκογενειακαὶ αὐτῆς παραδόσεις ἐμπόδισαν τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα

συνήθως προέρχονται εκ τῆς δυσαναλογίας τῆς ἡλικίας.

Ὁ λόρδος Γρέβιλ, υἱὸς γονέων ὑπερασπισθέντων μετὰ ζήλου τὴν βασιλικὴν μερίδα, μετέσχε καὶ ὁ ἴδιος τῆς ἐξορίας Καρόλου τοῦ Β', ἐπολέμησε πλησίον του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς Αὐλῆς του κατὰ τὰς μετὰ ταῦτα εὐτυχεῖς ἡμέρας του. Εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κρίσις σπανίως εἶναι ὤριμος, ἐκτὸς ἐὰν ἐνωρὶς συνεικειωθῇ τις μετὰ κινδύνων καὶ δυστυχιῶν, ἀνέλαβε διαφόρους κατὰ τὰ ξένα ἀποστολάς καὶ ἐξετέλεσεν αὐτὰς μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας· ὁ δὲ μονάρχης ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας ἀπῆλαυσεν εἰς πολλάς περιστάσεις ἀπὸ τὰς φρονίμους συμβουλὰς ὡς καὶ τὴν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἀνδρίαν τοῦ ὀπαδοῦ του.

Ἀλλὰ ἂν καὶ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ μεταξύ των δεσμοί, ὁ Γρέβιλ, μετὰ τὸν πρῶτον του γάμον τελεσθέντα ὑπὸ τὴν βασιλικὴν προστασίαν, ἀπεχώρησεν εἰς τὸν Πύργον του τοῦ Σιλῶ· ἀποποιοῦμενος δὲ τὰς προσκλήσεις τοῦ εὐγενοῦς ἄρχοντός του καθὼς καὶ τὰς παρακλήσεις τῶν ἄλλοτε εὐθύμων συντρόφων του, οὐδέποτε πλέον ἔλαβε μέρος εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς Αὐλῆς. Ἄν ἡ ἀπομάκρυνσις του αὐτῆ προήρχετο ἀπὸ ἀηδίας ἕνεκα τῶν ἀκολάστων ἠθῶν τοῦ Καρόλου, τοῦ ὁποίου ὁ βίος ἦτο ἐντελῶς ἀσύμφωνος πρὸς τὴν διανοητικὴν λεπτότητα τοῦ λόρδου Γρέβιλ, ἡ ἂν δὲν ἤρέσκετο εἰς τὸν παράσιτον βίον τοῦ αὐλικοῦ, εἶναι ἀδηλον. Οὐδεὶς ὅμως ἠρνεῖτο ὅτι ἀκολουθήσας πιστῶς τὰς τύχας τοῦ ἐξωσθέντος βασιλέως καὶ βοηθήσας μάλιστα αὐτὸν ἐξ ἰδίων, ἀπέσυρε τότε μόνον τὰς ὑπηρεσίας του ὅτε δὲν ἦσαν πλέον ἀναγκαῖαι πρὸς αὐτόν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς λαίδου Γρέβιλ, ἡ ἀποχή του ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια ἔτι πλέον ἔγινε μεγαλητέρα· ἀλλ' ὅτε ἐνυμφεύθη ἐκ δευτέρου σύζυγον τῆς ὁποίας καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸ γένος ἐφαίνοντο ἀπαιτοῦντα τὴν μετοχὴν αὐτῆς εἰς τὰς εὐθύμους διασκεδάσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μεγίστη νεότης τὴν εἶχεν ἀποκλείσει ἕως τότε, ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδου Πέρσου εἶδον ἀποροῦντες καὶ περίλυποι ὅτι ὁ γαμβρὸς των οὐδεμίαν διάθεσιν εἰδείκνυε νὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τῆς βασιλικῆς εὐνοίας, ἢ νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν ἐρημίαν τοῦ Σιλῶ μετὰ τὰς λαμπρότητας τῆς πρωτευούσης.

Ἡ ὠραία ὅμως Ἑλένη, δὲν συνεμερίζετο τὴν λύπην τῶν γονέων της. Ἀντραφεῖσα μακρὰν τοῦ κόσμου, μόνον ἐκ φήμης ἐγνώριζε τὴν ἀκόλαστον φύσιν τῆς Αὐλῆς καὶ οὐδεμίαν ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν ν' αὐξήσῃ τὰς γνώσεις της. Εὐχαριστουμένη νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀνταγαπᾶται ὑπὸ συζύγου τὸν ὁποῖον μὲς ἄκρον ἐσέβητο, οὐδόλως ἐταράττετο ἀπὸ τὴν

ἀνήσυχον ἐπιθυμίαν νέων εὐχαριστήσεων, ὥστε ἐπὶ τέλους καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς της, βλέποντες τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου των, ἔπαυσαν λυπούμενοι.

Ἐπὶ τινὰς μῆνας μετὰ τὸν γάμον της οὐδεμία μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλένης. Πλὴν ἐπὶ τέλους, ἡ ἀνήσυχος ἀγάπη τῶν γονέων της ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς ὑποψίς αἱ τινες ἀνενώσαν τὴν πρῶτην αὐτῶν ἀποδοκιμασίαν τῆς διαγωγῆς τοῦ λόρδου Γρέβιλ. Κατὰ τὰς συχνὰς αὐτῶν ἐπισκέψεις εἰς Σιλῶ, παρετήρησαν ὅτι ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον κατήντησεν ἰδιοτροπία· ὅτι ὁ τρόπος του, ὅστις πάντοτε μὲν ἦτο μᾶλλον ψυχρὸς, ἐγένετο προφανῶς ὑπεροπτικὸς, ὅτι ὑπέκειτο εἰς στιγμὰς ἀλλοφροσύνης ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς διαθέσεις ἐριστικότητος, αἱ τινες κατέτρεχον τὴν θυγατέρα των. Ἀνεκάλυψαν ἐπίσης ὅτι ἡ Ἑλένη, τῆς ὁποίας ἡ εὐθυμία ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας ἦτο ἡ παρηγορία καὶ διασκέδασίς των, ἐγένετο σιωπηλὴ καὶ δύσθυμος ὅτι μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ ἀκτινοβόλος ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἀπέβαλε τὴν λάμπουσαν φαιδρότητα τῆς νεότητος, ἥτις ἦτο τὸ μεγαλύτερον αὐτῆς θέλητρον, καὶ ὅτι μελαγχολία ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς ὠραίας μορφῆς της. Ἡ λαίδου Πέρσου φοβηθεῖσα καὶ τεθλιμμένη κατεσάρυνε τὴν θυγατέρα της μὲ ἐρωτήσεις διὰ τὴν αἰτίαν τῆς ἀτυχοῦς ταύτης μεταβολῆς. Πλὴν εἰς μάτην! ἡ Ἑλένη ἠρνεῖτο πᾶσαν μεταβολὴν εἰς τὰ αἰσθήματά της, καὶ ἐπέμενε λέγουσα ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα σοβαρότης τοῦ χαρακτῆρός της ἦτο συνέπεια τῆς αὐξανομένης ἡλικίας καὶ τῶν καθιόντων αὐτῆς ὡς οἰκοδεσποίνης καὶ μητρός.

— Ἔσο πεπεισμένη, ἀγαπητὴ μου μητὲρ, ἔλεγεν, ὅτι εἶμαι πάντοτε εὐτυχὴς καὶ φίλανδρος σύζυγος. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν ἐβλυσαν τὴν ἀγάπην μου κομψὰ προτερήματα ἢ θέλητρα ἀνωφελοῦς χάριτος. Ἐπὶ τῆς μεγάλης φήμης τοῦ λόρδου Γρέβιλ, ἀπὸ τῶν δικαίων καὶ ἐντίμων ἀρχῶν του, ἐπὶ τῆς ἀνδρικῆς καὶ εὐγενοῦς φύσεώς του ἐθεμελιώθη ὁ ἔρωσ μου, καὶ ταῦτα πάντα εἰναι εἰσέτι ἀναλλοίωτα. Ἄν ἐνίοτε, δυσάρεστοι περιστάσεις ἐπέρχονται, τὰς ὁποίας τὸ φῦλον καὶ ἡ ἡλικία μου μὲ καθιστῶσιν ἀνίκανον νὰ ἐξετάσω, ἂν αὐταὶ ρίπτουν νέφος εἰς τὸ μέτωπόν του ἢ πρόσκιρον δυστροπίαν εἰς τὸν χαρακτῆρά του, δὲν θὰ ἤρμοζεν εἰς ἐμὲ νὰ ἐξετάσω, ἐν ἐνὶ λόγῳ (καὶ λέγουσα ταῦτα μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα της ὅπως κρύψῃ τὰ δάκρυά της), ἐν ἐνὶ λόγῳ, φιλτάτη μου μητὲρ, πρέπει νὰ ἐνθυμῆσαι ὅτι ὅσον περιπαθῶς, τρυφερῶς καὶ ἀπαθῶς καὶ ἂν ἀγαπᾷ ἡ Ἑλένη τὴν μητέρα της, ἡ σύζυγος τοῦ λόρδου Γρέβιλ δὲν δύναται νὰ κάμῃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον παράπονον εἰς τὴν κόμησαν Πέρσου.

(Ἔπεται συνέχεια.)